

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 17

V Zlatci dne 27. dubna 1951

Cena 3 Kčs

Ať žije 1. máj, přehlídka síly pracujících všech zemí, přehlídka bojovníků za světový mír!

Svátek pracujících 1. máj bude letos dnem přehlídky a mobilisace m'rových a pokrokových sil na celém světě.

Bohatá je tradice svátku 1. máje, věrná jí byla předchozí, věrná jí zůstanou dnešní i budoucí pokolení dělnické třídy.

Letošní 1. máj slavíme u vědomí veliké odpovědnosti, kterou i na nás kladě současná mezinárodní situace.

Svátek práce oslavíme letos také u vědomí velikých úkolů vyplývajících z našeho pětiletého plánu, jehož splnění a překročení bude našim velikým přínosem v boji všeho mírumilovného lidstva o uhájení a zachování světového míru.

Po šesté budeme slavit 1. máj, mezinárodní svátek proletariátu, v naší lidové demokratické republice Československé. Při té příležitosti znovu vzpomeneme a uctíme památku těch, kdož svým bojem, prací i obětmi připravili cestu k dnešním našim vítězstvím. A ještě pevněji semkneme své řady k dalším úkolům, bojům a práci.

První máj 1951 bude velikou manifestací jednoty celého národa v boji o mír a splnění pětiletého plánu. Tato jednota se uskutečnila proto, že naše země vstoupila na cestu vedoucí k socialismu. Vlády se ujala dělnická třída ve spojení s drobnými a středními rolníky a vede lidové masy k socialismu v boji se zbytky reakce ve městech i na venkově. Tento boj řídí a usměrňuje především úderná pěst naší dělnické třídy, Komunistická strana Československa. V důsledku velikých společenských přeměn v naší lidové demokratické republice náš

národ, budující základy socialismu, prochází historickou etapou přeměny na socialistickou společnost. V tomto boji o socialismus, o upevnění národní nezávislosti, o zajištění mírového rozvoje země se vytváří opravdová a trvalá jednotu našeho národa.

Důležité, těžké a odpovědné jsou úkoly, které stojí před námi. Je třeba, abychom si to všichni a plně uvědomili. To nám pomůže k jejich úspěšnému zvládnutí.

První máj letošního roku bude stejně jako každoročně dnem radosti a současně boje. Dnem radosti proto, že šťastní a s hrdostí budeme hledět na dosažené výsledky společného budování, dnem boje proto, že musíme zvýšit bdělost a se vši energií a bojovým nadšením odstraňovat a překonávat překážky, které nepřítel staví na naší cestě, bránit to, co bylo již dobyto, zajistit podmínky pro socialistickou výstavbu do budoucnosti.

A z toho ze všeho vyplývá, že musíme soustavně, tvrdě a nezlomně bojovat především o zajištění a upevnění světového míru.

Americký imperialismus je dnes největším nepřítelem pokroku a míru. Plány zločinných podněcovatelů války, kteří touží po světové vládě, jsou stálou hrozbou všem mírumilovným národům. Jejich šílené sny a touhy po zničení vlády lidu ve svobodných zemích socialismu a lidové demokracie jim diktují horečná opatření k přípravě nové světové války. Jejich spojenci jsou vykořisťovatelské kapitalistické třídy západní Evropy a Jižní Ameriky.

Krvavým výsledkem těchto historických válečných příprav je

barbarský útok amerického imperialismu v Korei a jeho provokační pokusy o agresí proti Lidové Číně.

Také v Evropě přistoupili vládcové Ameriky k přípravě útočné války proti SSSR a zemím lidové demokracie. Ze západního Německa vytvářejí svoji vojenskou základnu, obnovují hitlerovskou nacistickou amadu, tuto zlotřilou bestii, kterou chtějí vrhnout na evropské mírumilovné národy.

Obnovená hitlerovská armáda, jako nástroj a spojenec loupežného amerického imperialismu, je bezprostředním ohrožením naší svobody a nezávislosti, je útokem proti našim městům a vesnicím, továrnám i školám, je ohrožením krásných výsledků mírového, budovatelského úsilí našeho lidu. A proto musíme napnout všechny své síly a zkržít zločinné úmysly amerických podněcovatelů války a útočníků.

Máme veliké a mocné spojení v tomto boji o mír. Národy Sovětského svazu, vedené geniálním praporečkem míru J. V. Stalinem, jdou v čele tábora mírových sil. S námi jdou země lidových demokracií. Lidová Čína a hrdinný korejský lid je na naší straně. Také Německá demokratická republika vypověděla rozhodný boj všem snahám o zneužití německého národa pro účely agrese. Konečně jsou s námi stamiliony lidí dobré vůle, soustředěných v mohutném světovém hnutí obránců míru. V tomto boji je s námi všechno poctivé lidstvo, které bude 1. máje znovu důrazně manifestovat svoji touhu a rozhodnou vůli mír uhájit.

A proto zvítězí věc pokroku a míru na celém světě.

Dělnická třída v boji za mír a životní zájmy pracujících

Každý den přináší stále nové zprávy o boji dělnické třídy a širokých lidových mas v kapitalistických zemích proti nové světové válce, připravované vládními kruhy USA, proti závodění ve zbrojení a proti tažení imperialistické reakce proti životní úrovni a proti demokratickým právům pracujících lidu.

Lidové masy nechtějí se smířit a nesmíří se s politikou rozpoutávání nové útočné války, s politikou olupování pracujících a s tažením reakce proti demokracii.

Počátek roku 1951 se vyznačuje vzestupem stávkového hnutí ve všech kapitalistických zemích. Tak v Itálii poslední léta byla svědky bojového nástupu pracujících proti politice příprav k nové válce, proti olupování mas a proti veškeré reakční politice proamerické vlády de Gasperiho.

Středem boje italského proletariátu je obrana míru a úkol zachránit zemi před tím, aby nebyla zavlečena do agresivní války, kterou se snaží rozpoutat američtí monopolisté, jakož i jejich italské pomahači. Dělnická třída v Itálii, stejně jako v ostatních kapitalistických zemích, stojí v čele mocného hnutí obránců míru. Nejmocnější organizace proletariátu a demokratických sil všeitalská konfederace práce, dále Svaz žen, Liga družstevníků, Svaz mládeže, Asociace partyzánů a ještě jiné organizace aktivně vystupují na obranu míru, odhalují plány amerických útočníků a mobilisují masy do boje proti nim.

V letech 1950—1951 byly uspořádány tisíce a tisíce demonstrací, stávek a jiných masových akcí proti přípravě k válce a proti zavlečení Itálie do ní. Na 17 milionů Italů podepsalo stockholmskou výzvu.

Marschalisace Itálie měla za následek, že italský průmysl se ocitl v krajně obtížném postavení. Úpadek celého hospodářství se projevuje i stálým snižováním životní úrovně pracujících mas. V Itálii je více než dva miliony nezaměstnaných a stejný počet částečně nezaměstnaných. Kromě toho ještě tři a půl milionu lidí je zaneseno do „seznamu chudých“ t. j. stále hladovějících a nepoživajících žádné podpory.

Útok reakčních kruhů proti životní úrovni pracujících naráží na stále větší jejich odpor. V minulém roce po řadě obrovských stávek dělníci dobyli mnoho vítězství. Přznačným rysem stávkového boje v Itálii je to, že italským

odborovým svazům se daří organizovat akce dělníků nejen v měřítku celých odborů průmyslové výroby, nýbrž i v měřítku všeobecném. Minulého roku proběhla vleklá jednání mezi odborovými svazy a konfederací průmyslníků o zvýšení mezd a o sjednání nových kolektivních smluv. Průmyslníci odmítli minimální požadavky dělníků. Tehdy všeobecná konfederace pracujících Itálie organizovala grandiosní stávku. Dne 14. listopadu vstoupilo do stávky čtyři a půl milionu dělníků a zaměstnanců. Toto masové vystoupení dělníků donutilo průmyslníky k ústupu.

Stávkové hnutí v Itálii má různé charakteristické zjevy. Tak když v strojírenských závodech „Ansaldo“ v Janově a „Breda“ v Miláně na podzim loňského roku bylo sděleno, že bude propuštěno 50.000 dělníků, dělníci oznámili, že k tomu nesvolí a že tito dělníci a zaměstnanci musí zůstat v práci. Pak pracovali dělníci 80—90 dní v podnicích, které vzali do svých rukou. Podnikatelé opustili totiž své závody. Tehdy 80 % podniků jedné z nejprůmyslovějších oblastí Itálie bylo v rukou orgánů dělnictva. Houževnatý boj dělníků nakonec skončil vítězstvím.

Charakteristickým zjevem je dále v Itálii bojové hnutí rolnictva. Roku 1949 a 1950 se v Itálii rozvinulo široké dělnické hnutí směřující k obsazení neobdělávané statkářské půdy. Toto hnutí se rozšířilo na více než 20 italských provincií. Nyní rolnické organizace, odborové svazy a komunistická strana bojují za uskutečnění hesla, aby půda byla odevdána do rukou chudých rolníků.

Hrdinný boj italských pracujících vykazuje řadu příkladů skvělé houževnatosti a statečnosti, nezdolnosti a rozhodnosti dělníků, rolníků a zemědělských dělníků, kteří jsou odhodláni nepřipustit, aby se Itálie stala kolonií USA a byla zavlečena do agresivní války.

S ohromnou pozorností pracující celého světa sledují události, jež se rozvíjejí v poslední době ve Francii. Pracující této země těžce doplácí na politiku příprav k válce prováděnou francouzskou vládou na rozkaz amerických imperialistů. Podrobení celého hospodářského života země americkým monopolům, neudržitelné závodění ve zbrojení, zhoubná válka ve Vietnamu — to vše uvaluje na Francii nesnesitelná

břemena. Roste drahota, ceny zemědělských výrobků proti roku 1938 stouply devatenáctkrát a ceny průmyslových výrobků dvacetkrát. Roku 1950 reálné mzdy a platy pracujících a zaměstnanců představovaly všeho všudy 41—45 % úrovně z roku 1938. Počet nezaměstnaných překročil 500.000. Francouzský proletariát v čele s komunistickým předvojem vede úporný boj na obranu míru proti reakční zahraniční a vnitřní politice vlády.

Při sběru podpisů pod stockholmskou výzvu bylo shromážděno 15 milionů podpisů. V zemi se rozvinulo široké stávkové hnutí dělníků a zaměstnanců domáhajících se zvýšení mezd a platů. Podle dat Všeobecné konfederace práce v únoru a v březnu roku 1950 bylo uspořádáno více než 4.600 stávek. Se stávkovým hnutím byli solidární všichni francouzští pracující. Na př. rolníci poslali pro stávkující v nákladních autech potraviny. Vláda mobilisovala proti stávkujícím velké policejní síly a oddíly republikánské bezpečnosti. Tak za stávky v závodech Renault vystoupila policie v počtu 6.000 osob a měla k dispozici i tanky. Přes všechna potlačování a přes manévry pravice — socialistických zrádců stávkující dosáhli ve svém boji značných úspěchů. Ve více než 2.000 podniků stávka se skončila vítězstvím pracujících. V lednu roku 1951 úporným stávkovým bojem více než čtyř milionů pracujících bylo dosaženo průměrného zvýšení mezd o 10 %.

Nová vlna stávek se zdvihla ve Francii v březnu t. r., takže došlo zejména k mohutné stávce dopravních dělníků. V poslední době v souvislosti se zvýšeným úsilím americké vlády budovat na francouzském území vojenské základny a s dovážením zbraní a vojenských sil do Francie dělníci a zaměstnanci uspořádali rovněž řadu stávek a protestních demonstrací proti tomu, aby se Francie stala americkým předmostím na evropském kontinentě.

Stále mohutní boj dělnické třídy v západním Německu, ze kterého americko-angličtí imperialisté se snaží učinit předmostí pro útok proti SSSR a zemím lidové demokracie. Počet nezaměstnaných v západním Německu dosáhl více než dvou milionů, což je stejný počet jako v období světové hospodářské krise. Dělnická třída stále aktivněji vystupuje proti remilitarisaci Německa a na obranu

svých zájmů. Největšího rozmachu stávkové hnutí dosáhlo roku 1950 v důsledku pronikavého zvýšení cen. Nejvýznamnější byly stávky stavebních dělníků, zaměstnanců vodní dopravy a kovodělníků.

V Anglii labouristická vláda, provádějící poslušně politiku amerických imperialistů a plnící vůli velkých monopolů, vede soustavné tažení proti životním zájmům dělnické třídy. Reálné mzdy již roku 1950 byly o 25–30 % nižší než před válkou. V posledních měsících ceny životních potřeb pronikavě stouply.

Politika labouristické vlády vyvolává nespokojenost v širokých masách dělnické třídy. V Anglii, podobně jako v USA, boj dělníků má zatím povahu většinou hospodářskou. Počátkem roku 1950 z osmi milionů členů Trade—Union pět milionů se zúčastnilo akcí proti politice vlády, prosazující zamrazení mezd. Během roku 1950 stávkové hnutí nepřetržitě rostlo. Pro stávkové hnutí v Anglii je příznačné, že stávkující dělníci musí bojovat nejen s podnikateli a vládou, ale i s předáky odborových svazů, kteří jsou otevřenými spojenci podnikatelů a vystupují proti stávkám.

Nejmohutnější se rozvinul stávkový boj za zvýšení mezd v uhlém průmyslu. Obětavý boj v posledních letech vedou rovněž přístavní dělníci v Londýně. V dubnu r. 1950 stávka těchto přístavních dělníků v Londýně ochromila celý život londýnského přístavu po dobu jedenácti dnů. V únoru a březnu t. r. títo přístavní dělníci znovu přikročili k boji.

Mezi dělnickými masami v Anglii roste stále hnutí na obranu míru. Na labouristické konferenci, uspořádané v Margate loňského podzimu, byla navržena řada resolucí různých místních organizací labouristické strany, v nichž se ostře kritisovala zahraniční politika vlády. Ve většině resolucí byl vysloven i požadavek, aby byl sjednán pakt míru mezi pěti velmocemi, aby byla zakázána atomová zbraň a aby bylo přikročeno k omezení zbrojení.

Rozmach dělnického hnutí v Anglii je ještě značně slabší než ve Francii a v Itálii, avšak pobouření mas zahraniční a vnitřní politikou labouristické vlády stále roste.

I ve Spojených státech dělnické hnutí roste. V posledních letech, přes drakonické zákony zakazující stávky, v USA nepřetržitě rostlo stávkové hnutí. Američtí dělníci musí bojovat nejen proti podnikatelům a vládě, ale i proti zradě odborářských předáků. Ve třech poválečných letech (1946—

1948) v USA bylo uspořádáno 4.080 stávek, jichž se celkem zúčastnilo 2.900.000 dělníků. V roce 1949 bylo uspořádáno 3.606 stávek, vzešlých z požadavků dělníků o zvýšení mezd. Počátkem roku 1950 byla uspořádána obrovská stávka amerických horníků, která trvala celý měsíc. Majitelé byli nakonec nuceni vyslovit souhlas s novými kolektivními smlouvami na území celého státu a se zvýšením mezd, jakož i s obnovením pensijního fondu.

O vztazích dělnické třídy USA k různým opatřením americké vlády proti dělníkům svědčí zejména průběh stávkového hnutí amerických železničářů. Spor mezi železničními společnostmi a čtyřmi odborovými svazy, jež soustřeďují více než 400.000 železničářů, se vleče již přes dvě léta. V té době železničáři několikrát zahájili stávku. V červenci roku 1950 Truman pak nařídil, aby americké železnice byly postaveny pod kontrolu ministerstva války.

V lednu roku 1951 vypukla však mezi železničáři nová stávka, jež ochromila činnost řady průmyslových odvětví. Trumanově vládě se podařilo potlačit stávku jen hrozbou, že bude použito tvrdých opatření. Uprostřed února 1951 zahájilo stávku 70.000 dělníků textilního průmyslu. Koncem února vypukla stávka i v kovoprůmyslových závodech a v dolech státu Alabama. Rovněž i v západní Virginii stávkovalo 25.000 horníků. Všechna tato fakta svědčí o tom, že americká dělnická třída zesiluje boj za své životní zájmy.

Významnou událostí poslední doby byla všeobecná stávka pracujících v Barceloně, jíž se zúčastnilo přes 300.000 pracujících a zaměstnanců. Tento boj ukazuje, že fašistickému katu Francovi se nepodařilo zlomit bojového ducha dělnické třídy Španělska a že španělský lid zesiluje svůj odpor proti Francovu režimu.

Významná byla rovněž stávka železničářů v Kanadě r. 1950 a stávka námořníků, horníků, stavebních dělníků a železničářů v Australii roku 1950. V těchto stávkách se protestovalo proti zákazu komunistické strany. Roku 1951 (v únoru) byla uspořádána všeobecná stávka dělníků Chile. Uporný boj vede rovněž dělnická třída v Japonsku proti nesnesitelným podmínkám vytvořeným policejním režimem MacArthurovým a japonskými monopoly.

V té míře, jak roste hrozba nové světové války, rostou také akce dělníků v řadě zemí na obranu míru. Koncem roku 1949 v přístavech západoevropských zemí se

rozvinulo hnutí přístavních dělníků proti dodávkám amerického válečného materiálu. Toto hnutí zachvátilo nevýznamnější přístavy Francie, Itálie, Holandska, Belgie, Norska, Švédska, a západního Německa. K potlačení tohoto hnutí byly vlády těchto zemí nuceny použít silných oddílů policie a vojska. Došlo i k různým potyčkám přístavních dělníků s policií, při nichž se výrazně projevila mužnost a hrdinnost dělníků. K novým demonstracím došlo v západoevropských zemích v souvislosti s příjezdem generála Eisenhowera do západní Evropy. Dne 9. ledna t. r. v podnicích pařížských byla vyhlášena všeobecná protestní stávka proti pobytu amerického generála v hlavním francouzském městě. K politickým stávkám proti příjezdu Eisenhowera do Evropy došlo také v Itálii, Anglii, Holandsku a západním Německu.

K velkým manifestacím dělnické třídy dochází rovněž v souvislosti s remilitarisací západního Německa. Zvláště mohutná byla manifestace uspořádaná 15. února na výzvu francouzské národní federace bývalých účastníků hnutí odporu, v níž desetitisíce účastníků protestovaly proti příjezdu německých fašistických generálů na porady o vytvoření „evropské armády“.

Vzestup dělnického hnutí v kapitalistických zemích dokazuje, že imperialistům se nepodařilo zlomit proletariát přes všechno úsilí a zpracovávání mas pravicovými sociálními demokraty. Naopak boj dělníků a pracujících mas každým dnem roste. Tyl agresivního Severoatlantického svazu je ve varu. Boj dělnické třídy v evropských a jiných zemích se v nynější době vyznačuje především tím, že je namířen proti americkému imperialismu. Celkem možno říci, že dělnická třída má nyní za sebou širší vrstvy obyvatelstva než před druhou světovou válkou. Proletariát hájící věc míru bojuje nejen za své třídní zájmy, ale i za zájmy rolníků a širokých lidových mas. Průběh boje dělníků po druhé světové válce přinesl izolaci pravicových sociálních demokratů. Vláda labouristů v Anglii a účast pravicových socialistů ve vládě většiny evropských zemí odhalila před širokými masami pravou tvář pravicových socialistů, těchto přísluhovačů amerického imperialismu a buržoasie v jednotlivých zemích. Angličtí labouristé a pravicoví socialisté ve Francii, v západním Německu, v Norsku, Dánsku, Finsku a Itálii mají přímou odpovědnost za přípravy k nové válce a za všechno strádání, kte-

rému jsou vystaveny lidové masy těchto zemí.

Pravicoví socialisté jsou nejhoršími nepřáteli dělnické třídy. Při provádění příprav k válce jsou pravicoví socialisté, stejně jako Titova banda, agenti imperialismu.

V prvních řadách proletariátu bojujícího proti plánům imperialistů v kapitalistických zemích kráčeji komunisté, kteří houževnatě a statečně hájí životní zájmy dělnické třídy a lidových mas, kteří bojují za mír, za národní nezávislost svých zemí a za to, aby tyto země byly uchráněny vměšování amerického imperialismu.

Soudruh Stalin prohlásil roku 1946, že vliv komunistů vzrostl proto, že v těžkých letech fašistického panství v Evropě komunisté se ukázali jako spolehliví, odvážní a obětaví bojovníci proti fašistickému režimu a za svobodu národů.

Pracující masy v kapitalistických zemích jsou inspirovány historickými úspěchy Sovětského svazu, kráčeji pod vedením velkého Stalina vpřed ke komunismu. Lidové masy vidí, že v době, kdy v kapitalistických zemích se provádí zběsilé zbrojení a kdy materiální postavení pracujících se stále zhoršuje, v sovětské zemi jsou prováděny obrovské mírové stav-

by, nepřetržitě roste blahobyt lidu a rozkvétá kultura, věda a umění sloužící lidu.

Národy vidí, že i v zemích lidové demokracie, v Čínské lidové republice a v Německé demokratické republice se tvoří nový svobodný život.

Sovětský svaz stojí na stráži míru a svým příkladem strhuje miliony bojovníků do boje proti nové válce. Země vítězného socialismu ukazuje cestu lidem práce a obráncům míru ve všech zemích světa jako zářný maják.

Podle čas. Pravda.

Jednoty SBS pro výstavbu republiky

Členové Svazu bojovníků za svobodu, kteří stojí v předních řadách budovatelů socialismu v naší vlasti, zúčastňují se stále aktivněji boje za světový mír. Odsuzují co nejostřeji remilitarisaci záp. Německa a v této souvislosti se u nich setkala se zvlášť radostným ohlasem Evropská dělnická konference v Berlíně, která posílila mezinárodní solidaritu pracujících v jejich boji za světový mír. Projevuje se to zvýšenými závazky jednotlivců, zaměřenými nejen k usnesením ÚVKŠC a k šesti bodům, vyhlášeným na tomto zasedání prezidentem republiky Klementem Gottwaldem, ale i k usnesení Světové rady míru.

Výsledky práce členů SBS jsou velkým přínosem zejména u jednot venkovských, kde z celkového počtu členů — zemědělců přistoupilo do JZD přes 77 % příslušníků SBS a kde se též věnuje velká pozornost sběru nejdůležitějších surovin, zvláště železa.

V Brněnském kraji je organizováno na 12.000 bojovníků za svobodu ve více než 140 jednotách. Z nich je 506 úderníků, socialistické smlouvy uzavřelo 1.652 členů, 50 členů pracovalo nebo pracuje na dlouhodobých brigádách.

Nové závazky, přijímané na výročních schůzích jednot Svazu, značně předstihují výsledky z loňského roku a jsou zaměřeny k potřebám našeho průmyslu. Projevuje se velká snaha zvýšit sběr kovů, aby naše hutě měly dostatek surovin pro splnění a překračování svých úkolů. Dobré výsledky má Brněnský kraj SBS ve sběru surovin. Loňského roku bylo sebráno a odevzdáno 647.768 kg surovin, z toho 474.442 kg železa. Z celkového sběru připadá průměrně na člena ročně 52 kg. Dobré výsledky měl sběr skla, papíru, textilních odpadků, kůže, gumy,

koší. Členové Svazu odpracovali 300.000 hodin na dobrovolných brigádách, převážně na úpravě obcí, na polních pracích a na stavbě kravinů. Velkou aktivitu projevuje zejména mikulovský okres, kde bylo dosud sebráno více než 5 vagonů hodnotných surovin, převážně železa a litiny. V celém kraji se rozvinula kampaň za lepší organizaci sběru léčivých bylin. Jednota Brno—Komín si dala na př. závazek pěstovat léčivé byliny na vlastním pozemku.

Velmi pěkné úspěchy v budovatelské činnosti vykazují jednoty SBS v Plzeňském kraji a řadí se tak mezi nejaktivnější složky Národní fronty.

Z celkového počtu 7.184 členů kraje SBS Plzeň uzavřelo v roce 1950 socialistické smlouvy na svých pracovištích 2.164 členů, tedy 30 %, ačkoli průměrný věk členstva je přes 50 roků a přes 23 % členů má značně sníženou pracovní schopnost. Členové SBS mají v živé paměti utrpení v nacistických vězeních a koncentračních táborech a proto posilují svůj účastí na brigádách, na nichž odpracovali 308.214 hodin. V roce 1950 bylo zařazeno 320 invalidních členek a členů do práce.

I jednotlivé jednoty přispěly podnětnými akcemi k budování lepšího zítřku všech pracujících. Plzeň — východní předměstí obdělala dobrovolnou brigádnickou prací přes 8 ha půdy ležící ladem.

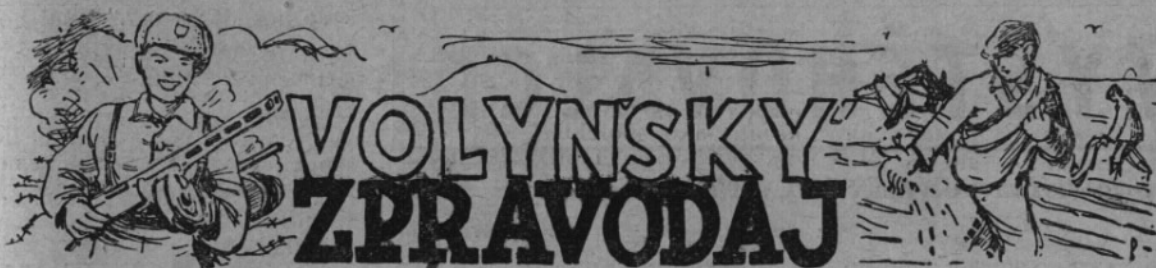
Jednota Horšovský Týn založila v horšovskotýnském okrese pět jednotných zemědělských družstev, a to v Bukové, Meclově, Mezhořích, Polžicích a Srbech. Mimo to členové této jednoty se spolu s jinými složkami NF zasloužili o založení dalších sedmi JZD na Horšovskotýnsku.

ČSAD volá děvčata vycházející školu do svých řad

Československá automobilová doprava, n. p., přijímá letos opět mladistvé dívky ve věku od 14 do 15 let do učebního poměru jako automechaničky a elektromechaničky (autoelektrikářky). Učební doba trvá dva roky. Dívky, které se přihlásí, budou ubytovány ve střediscích pracujícího dorostu ČSAD v Českých Budějovicích a Jindřichově Hradci. V internátech je pamatováno v četných zájmových kroužcích na všestranný rozvoj schopností dívek. Bude-li se jich hlásit více, budou ubytovány i v jiných střediscích pracujícího dorostu ČSAD v České Lípě, v Čáslavi, Ústí n. Orli., Záběhu na Moravě nebo v Bruntále.

V učební době budou mít děvčata ubytování, stravování a ošacení na náklad podniku. Po vyučení budou pracovat jako dílenské opravářky, po případě jako řidičky silničních motorových vozidel. Děvčatům, která se osvědčí, bude poskytnuta možnost studia na vysokých školách nebo i vyšší vzdělání, jehož náklady bude hradit podnik.

Děvčata, která mají zájem o práci v ČSAD, se přihlásí u referátu práce svého okresního (obvodního) národního výboru a podrobí se zdravotní prohlídce.

Zprávy svazu

Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze, pořádá v pátek dne 11. května ve Smetanově síni obecního domu hlavního města Prahy koncert k uctění památky obětí Českého Malína na Volyni (SSSR) za účasti: Marie Glázrové, členky činohry Národního divadla v Praze, Eduarda Hakena, člena opery Národního divadla v Praze, Vladimíra Řihy, profesora Vysoké školy musických umění, Dr. Jiřího Reinbergera, profesora Vysoké školy musických umění. Začátek v 19,30 hod. Vstupenky v obvyklých předprodejích. Čistý výtěžek bude věnován fondu pro uctění památky malínských obětí. Reklama: vstupenek „Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze, Praha II, Na Moráni č. 7, telefon číslo 413-66“.

Poradna svazu

Dolaz:

Jsem příslušníkem čs. zahraniční armády z SSSR. Podal jsem přihlášku válečných škod. Přihláška byla projednána na ONV a postoupena KNV.

Bude náhrada škody likvidována?

Odpověď:

Na náhradu válečných škod není právního nároku, t. j., stát není povinen podle stávajících právních předpisů způsobené válečné škody hradit. Přímá náhrada válečných škod již dále poskytována nebude.

Pokud by mezi těmi, kdož náhradu nedostali, byli sociálně slabí, mohou požádat referát práce a soc. péče ONV o poskytnutí jednorázové výpomoci ve smyslu

platných směrnic. Jsou-li pak účastníci národního boje za osvobození dlužní FNO za přidělený movitý nebo nemovitý majetek a nedostali žádnou zálohu na válečné škody, mohou požádat, aby jim byla cena buď snížena, nebo odepsána.

Směrnice pro to budou vydány v nejbližší době.

Různé zprávy

Na brigádu do Krkonoš

Fond bojovníků za svobodu bude v jarních a letních měsících tohoto roku provádět údržbové práce na svých horských chatách v Sedmidolí p. Špidlerův Mlýn.

Práce budou prováděny v květnu, v červnu, v září a v říjnu. K jejich provedení je třeba většího počtu dobrovolných pracovníků. Vedení Fondu se obrací ke všem bratrům, kteří by mohli něco obětovat ze svého volného času, aby se přihlásili na brigádu. Podle počtu přihlášených budou organizovány brigády na jeden nebo na dva týdny. Odpracovaná doba bude zaznamenána na brigádnickém listě pro jednoty SBS. Ubytování a stravování bude zdarma, cestné bude hrazeno. Bratři, mající znalosti v dobývání kamene, v jeho opracování na stavební materiál, bratři zedníci, tesaři a kopáči budou pověřeni vedením úsekových prací třeba na delší dobu.

Při hlášení dobrovolné účasti uveďte, kdy můžete nastoupit a kolik dní (nejméně 7) můžete obětovat na brigádu. Přihlášky pošlete na: **Fond bojovníků za svobodu, Praha III., nábr. kpt. Jaroše č. 3.**

Ze života českých exulantů

Letošní řádná valná schůze Sboru českých exulantů i navrátilců z Polska se konala tentokrát v Liberci dne 31. března 1951.

Za krásného počasí opět se sešli exulanti ze všech stran. Schůze byla zahájena pobožností. Konsektor Karel Matějka, farář ze Strmilova zdůraznil ve svém kázání, že exulanti měli být solí země.

Někteří se však stali ve vlasti vlašmi k otázkám náboženským a k bohaté tradici, vypěstované na bibli kralické, naproti tomu jsou však soli naší země v otázkách pracovních, jak to zdůraznil předseda schůze br. Hart. Svědčí o tom značný počet úderníků, z nichž jeden splnil pětiletý plán již před koncem roku 1950.

Celá valná schůze měla důstojný průběh. Po zprávách funkcionářů bylo jednomyslně uděleno abso-lutorium odstupujícímu výboru. Předsedou Sboru byl opět zvolen oblíbený primář MUDr. Karel Macek. Do Ústředního výboru byli zvoleni bratři: Hampl Mečislav, JUDr. Jelínek Vladislav, Dr. La-vička Josef, Lůbal Drahomír, vikář Matějka Jaroslav, Mach Pavel, Najman Pavel, vikář Opočenský Jaroslav, Sláma Karel, farář Semerád Jan a MUDr. Volná Milena.

Schůze byla zpestřena vystoupením pěveckých kroužků z Liberce, z Nového města pod Smrkem a ze Cvikova. Při počátku a na zakončení schůze vystoupily všechny tři kroužky společně pod vedením br. Zaunara z Liberce. Tyto exulantské pěvecké kroužky, setkání příbuzných a známých a vzpomínky na Zelov vytvořily u všech delegátů krásný obraz nedávné minulosti.

Slavnostní bohoslužby 1. dubna doplnily program valné schůze a každý se vracel do svého domova posílen u víře svých praotců.

Liberečtí se skvěle postarali o své hosty. Upřímné a bratrské pohostinství zanechalo v nás milé vzpomínky na valnou schůzi, opravdu krásnou po všech stránkách.

Naše teskné slovanské duše potřebují občas oživení toho druhu, potřebují duševního osvěžení, aby utužení znova ve svých bohatých náboženských tradicích nezapomínali na ně ve svém pracovitém životě.

Pavel Hart z Děšína

VYSTĚHOVALCI

Obrazy ze života volyňských Čechů — Píše Josef Foitík

10. pokračování

Kdož ví, kdo byl spokojenější, zda Motl ve svém obchodě, při svém běhání po chalupách, kde sháněl vše, co se dalo koupit, nebo Horák—mlynář, který zanechal v Čechách malou chaloupku a jako dlaně velká horská políčka, nebo Danylo, který nyní rád vysekal za podvečerů před mlýnem, naslouchaje jeho jednotvarnému klapotu, s nímž se mísilo šplouchání a hučení vody na vantrokách?

I Horák rád postál v předvečer před mlýnem, naslouchal monotónní písni mlýna a v duchu si kreslil obraz, jak by to tady mohlo vypadat. Místo této vetché a slamou kryté budovy, mohla by tu být budova zděná, krytá ohnivzdornou krytinou a místo toho starého, nepraktického zařízení, mohlo by tu být zařízení moderní, na němž by se dala vyrábět mouka jako květ.

Ovšem, to by se mohlo stát, kdyby. A na tohle kdyby si nedovedl dát Horák správnou odpověď.

XVI

Učitel Havlík dostal výzvu, aby se dostavil do volosti. Přijel však z volosti krajně zarmoucen. To, co již delší dobu očekával, přišlo: volostní písař, přiblížil a kulhavý mužíček, oznámil Havlíkovi, že na základě došlého carského „ukazu“ se ruší všechny ruské školy. Uzávěrá se tedy s okamžitou platností i škola, na níž učil Havlík a bude uzavřena do doby, dokud se nenajde učitel Rus, který by mohl zahájit vyučování na škole ruské.

„To se naše děti nebudou učit české řeči vůbec?“ podivil se Havlík.

„Ukaz je jasný,“ pokrčil písař rameny.

„A co, když toho ruského učitele dlouho nebo vůbec nenajdete?“

„Nevím. Nezáleží to ode mne.“

„Odvoláme se k újezdu.“

„To můžete třeba ke gubernátorovi,“ usklíbl se písař a dodal:

„Ukaz je podepsán Hosudarem.“

Havlík poznal, že s tímto zkonstatným představitelem úřední moci je každá řeč zbytečná a jel tedy domů.

Ještě téhož večera navštívil Kofenu a dlouho do noci se radili. Starosta slíbil, že svolá schůzi

občanů a tam že se dohodnou, co se bude podnikat.

Druhého dne bylo ve školní světnici smutno. Havlíkovi něco vážlo v hrdle a na prosté, neobarvené školní lavice skápla nejedna slzička.

Děti nechápaly dobře důvod, proč se má přestat s učením a proč se bude vyučovat jinak. Více rozuměly skutečnosti, že „strýček“ Havlík, jemuž tak uvíklý, jim už nebude tak zajímavě vyprávět a že přijde někdo jiný, jemuž snad ani nebudou rozumět. Jediný, kdo se z této zprávy radoval, byl přiblížil Hynkův Petánek. Těšil se, že nebude musit do školy, že bude nerušeně běhat po lese, u louže plašit žáby a v zimě po zamrzlé louži klouzat ve svých dlabaných dřevácích. Málem by bylo došlo ke rvačce, když se děti vyhnuly ze školy. Petánek měl dostat za to, že se těšil z uzavření školy.

Kofena se schůzi neotálel.

Sešli se všichni sousedé a jednání bylo krátké. Ihned se vypraví do volosti delegace a projedná všechny možnosti, za nichž by mohlo být otevření školy povoleno.

Do volosti pojedou znovu učitel Havlík, přihlásil se dobrovolně Tvrdlík a kovář Luba.

Jeli druhý den po schůzi. Volostního staršinu v úřadě nezastali a písař je přijal dosti nevlídně. Trvalo dlouho, než se přiměl k tomu, aby vyslechl jejich přání.

„Přijeli jsme v záležitosti naší školy,“ vysvětloval Havlík.

„Máte již ruského učitele?“

„Nemáme, ale chtěli bychom se s vámi poradit, zda jsou nějaké možnosti, aby byla škola znova otevřena, třeba jen na nějakou dobu, než se najde učitel,“ vysvětloval Luba.

„Není zde žádná možnost. Hosudářův výnos je jasný a ten je zákonem, přes nějž se nesmí,“ stroze odbýval písař delegáty.

„Ty hosudarské výnosy se často mění,“ poznamenal Luba.

„Jak to myslíte?“

„Měli jsme hosudářův výnos, jímž se zaručovaly školy, české volosti, náboženství, sleva daní a řada jiných věcí. Kde je to všechno dnes?“

„Hosudarské ukazy neděláme my, nýbrž vláda a podepisuje je sám Jeho imperátorské veličen-

stvo hosudar a car.“ Písař hovořil již nakvašeně a netajil se tím, že by se rád nezvané návštěvy zbavil.

Luba se nedal.

„Věřím tomu, co říkáte o carských výnosech. Ale pak by také takový carský výnos měl mít větší cenu a delší dobu trvání. Takhle to připomíná jenom kus hadru,“ ulevil si Luba.

Písař vyskočil od stolu jako uštknut.

„Urážíte Jeho imperátorské veličenstvo a to je trestné!“ neovládaje se již křičel kancelářský hrdina.

Situace se stala velmi vážnou.

Havlík se snažil zmírnit napětí.

„Nám nic není do těch hosudarských výnosů a zajisté car ví co dělá. My jsme se chtěli jen poradit o škole.“

Bylo to však již málo platné.

Také Luba vyskočil od stolu a postavil se těsně před písaře. Tato dvojice, výhružně postavená proti sobě, připomínala obra a pidimužika.

„Kašlu na všechny výnosy. Nechte si je i s hosudarem. Nikdo vám je nebere, ale vy nám neberte naši školu!“ Luba se rozkřičel nad hlavou přiblíženého úředníka a díval se na něho jako jestřáb na vrabce.

„Tohle je již přes pílíš a já vás dám zavřít,“ vyhrožoval písař a rozeběhl se k otevřenému oknu.

Venku na výsluní láně zevloval volostní posluha a několik lidí čekalo na staršinu. Ti nyní zvědavě nahlíželi do okna, co se to tam ve volostní kanceláři děje.

„Makare, sem! Zavřeš tyto lidi. Já je zatкну,“ volal písař na láněho posluhu.

V tom okamžiku však vyrazil Tvrdlík z kanceláře.

Havlík zůstal nerozhodně stát u prostřed místnosti. Takhle má skončit jejich jednání o českou školu?

Ale byl tu Luba.

„Nás zavřít? Ty škvárně. Koukej, ať dobře pamatuješ, kdo jsou Češi.“

Hromotluk Luba mžikem přiskočil k písaři, popadl jej svými těžkýma rukama, rozmáchl se a — ubohý písař jak dlouhý a široký roz táhl se pod oknem volosti, přímou u nohou překvapeného Makara.

„Člověče, vždyť jsi ho zabil,“ zhrozil se Havlík.

„Das ho vem!“ ulevil si Luba a již klidně, jako by se v něm všechna zlost pojednou zlomila, opouštěl kancelářskou místnost.

Písař však zabít nebyl.

Dostí rychle se sebral se země a pobíhaje mezi lidmi před volostí, pobízel je, aby se vrhali na Čechy, že je musí zavřít.

Pokračování

Naši na Žatecku

JZD v Želči

Jedete-li vlakem ze Žatce do Prahy, jistě si povšimnete velkých, scelených lánů polí po obou stranách trati u žel. zastávky Želeč. Auděláte si jistě správný závěr, že ve stejnojmenné obci je jednotné zemědělské družstvo vyššího typu.

Zvláštním dojmem působí na každého, kdo není tvrdošíjným a zarytým odpůrcem pokroku a všeho toho nového a krásného, čím žije dnes náš venkov, tato dlouhá a široká pole se svěží zelení obilí, upravená a čistá, místy trochu do ruda zabarvená, zbarvená okovů a pout mezí, ochotná vydat hojnou úrodu rozumným a pracovitým lidem, kteří je obdělávají.

Z každého toho velikého honu vyvěrá sebevědomí a síla společné práce našich zemědělců — družstevníků, v každém vidíme předzvěst budoucích úspěchů a stále radostnějších výsledků, ve všech je záruka šťastného socialistického zítřka.

Jedinou disonanci zde dosud tvoří pouze žalostné zbytky rozoraných mezí, které kdysi rozdělovaly pole na větší i menší sféry osobních a soukromých zájmů. A napadá vás při tom analogie o žalostných zbytcích soukromokapitalistického myšlení, nazírání a přesvědčení ve vědomí lidí, družstevníků, u nichž tyto zbytky brzdí rychlý a spontánní rozvoj a vývoj. A čím je těchto zbytků více, tím těžší a pomalejší je cesta vpřed, k velikým cílům socialismu.

JZD v Želči bylo založeno jako jedno z prvních na Žatecku a již 1. října 1950 přešlo na IV. typ. Mohli bychom se právem domnívat, že dosáhlo za tu dobu značných úspěchů. Srovnáme-li však výsledky jeho činnosti třeba s JZD v Dobříčanech nebo ve Vrbce, které bylo založeno mnohem později, jsme zklamáni. Vybudování nebo adaptace téměř všech družstevních staveb (až na veliký a vzorný vepřín) je stále ještě jen v plánu, nebo ve stadiu příprav. A omluva, že je zde mnoho úkolů najednou, není přijatelná. Kdo chce řešit všechny úkoly najednou, nedosáhne plného úspěchu. Kromě vybudování všech družstev-

ních hospodář. staveb měli v Želči velkolepý a krásný plán na postavení celé družstevní vesnice, jednoho společného bloku, při němž by byly současně i záhumenky. Vývojem družstevnictví na vesnici vznikne jistě nutnost přizpůsobit umístění i vzhled obcí novým poměrům, zvýšeným nárokům a požadavkům členů JZD a rovněž nutnost vytvoření stejných životních podmínek za stejné hodnotnou práci ve městě jako na venkově. Nebylo by krásné, kdyby Želeč zůstala v řadách průkopníků této myšlenky a nevzdala se svého původního plánu?

JZD v Želči si nevede v celku špatně. Jarní práce byly skončeny včas, na chmelnicích se pracuje plným tempem, byla postavena nová chmelnice o výměře 6 ha, sije se řepa, dokončuje se adaptace velkého, opravdu vzorného vepřína, zakládá se družstevní prádelna, jesle a vyvažovací středisko pro družstevníky a pamatuje se při tom i na 1.200 česáčů chmele. Poměr k práci u družstevníků je dobrý. Přispívá k tomu jistě nemálo okolnost, že pravidelně měsíčně jsou vypláceny 50% zálohy na odpracované jednotky. Průměrná měsíční výplata činí cca 2 — 3 tisíce Kčs na člena. Co zde však chybí nebo alespoň není dost zřejmé na první pohled — je radostné nadšení a budovatelský elán, s nímž se setkáváme u jiných JZD jež nemají takové podmínky a předpoklady k úspěšnému rozvoji jako JZD v Želči.

Nesnaze, překážky a těžkosti jsou všude a víme proč — aby se odstraňovaly a překonávaly. Některé ihned, jiné postupně, plánovitě. Oprávněná je však np. stížnost JZD v Želči na STS v Žatci. V září minulého roku odvezli traktor na menší opravu do Žatce a dosud marně čekají na radostnou zprávu, že je oprava hotova. Trpělivost přináší růže. Věříme, že se toho významného okamžiku v Želči dočkají alespoň do žní.

Jinou nevýhodou, která ztěžuje práci a ve svých důsledcích je příčinou určitých averzí mezi družstevníky, je dosavadní „rozkouskovanost“ chmelnic. „Na velkém

honu se více vydělá“ — to je již dnes všeobecně uznávaná zásada. A proto každý chce pracovat raději za příznivějších podmínek, na velkých lánech. „Také normy nejsou dosud stokrát spravedlivé“ — říkají — „a musí se proto na základě praxe upravovat a přizpůsobovat.“

Rovněž si stěžují, že není pamatováno dost na jejich potřeby a požadavky kulturní. Rádi by uvítali Vesnické divadlo nebo nějaký kult. soubor ČSM ze Žatce.

JZD v Želči obhospodařuje 327 ha orné půdy a 73 ha chmelnic. Má 105 členů, z toho 20 našich krajanů z Volyně. S radostí konstatujeme na základě výpovědí vedoucích funkcionářů, že se volynští Češi zapojili do JZD jako jedni z prvních. Jejich pracovní morálka je velmi dobrá, jejich poznatky a zkušenosti jsou cenným přínosem pro celý pracovní kolektiv.

Krajané Štefl a Hokeš jsou ve výboru, krajan Dražil, invalida, je skladníkem, krajan Mencl obětavým osvědčeným traktoristou, krajan Janovský ved. skupiny. Zvláště dobře si vede mladý skupinář krajan Jaroslav Hokeš, jehož elán a iniciativní návrhy přispívají k úspěšnému chodu běžných prací. Tohoto „svatého nadšení“, které pomáhá zdolávat i ty největší potíže, by mělo být v JZD v Želči více — u mladých i starších a mnohé by se změnilo k lepšímu. Ovšem nadšení trvalé, vybudované na pevném přesvědčení, uvědomění a odhodlání bojovat až do plného vítězství, nespokojit se jen přechodnými úspěchy.

Nestačí, jako je tomu np. u s. Kotka, projevit zájem a iniciativu při zakládání JZD a potom se o nic více nestarat. To vzbuzuje u členů nedůvěru a zatrpklost. Opačným dojmem ovšem působí takový krásný poměr k JZD, jaký projevuje třeba 72letý nečlen Antonín Havaj, který při každé příležitosti vypomůže, zvláště nyní při opravě družstevních chmelnic.

Předsedou JZD v Želči je místní občan s. Kopřiva, který rozvážně a obětavě řídí všechny práce. Učební Josef Plachý vzorně vede svoji agendu. Řidič učitel Nejedlý vypomáhá v administrativních pracích a přispívá tak k jejich plynulému průběhu.

Celkové výsledky činnosti JZD

Budeš dlouhověký a ustavičně za něj se modliti budou, na každý den jemu dobrořečiti budou.

Žalm 72. v. 15.

Dne 6. ledna odešla z našeho středu, kam Pán si ji povolal, vážená a ctěná krajanek paní **Marie Albrechtová rozená Fišerová**. Okolí Lucka na Volyni jistě na ní s láskou vzpomíná a bude s úctou na ní dlouho vzpomínati, poněvadž ona více než půl svého požehnaného věku sloužila nejen našim krajkám, ale i všemu místnímu obyvatelstvu v okolí Lucka jako porodní babička. Povahou byla ztělesněná láska ke svému krásnému a lidskému povolání. Neexistovala pro ni ani jedna hodina v roce, jak ve dne tak v noci, kdy by ona svojí samaritánskou službu komu odepřela. Jezdila i chodila ku každému, kdo ji o to požádal. Pomáhala svojí radou i léky při hojení ran i lehkého churavění. Nejednomu zářehovala svou rychlou pomocí těžkou nemoc.

Marie Albrechtová se narodila roku 1857 v Čechách ve Staré Pace v Krkonoších, kde dosud ještě hodně rodin Fišerů žije. Do

Ruska přišla již jako dívka. Porodnictví se naučila od své matky Fišerové, která rovněž svoje léta fyzické síly zasvětila v prvních letech českého vystěhovalectví do Ruska pomoci ženám. Po matce tu úlohu převzala ona. Při své neúnnavnosti dožila se řídkého stáří 94.let. Měla 8. děti, z nichž žije již jen dvě dcery. Jedna v Americe a druhá zde, která ji opatrovala a posloužila v posledních hodinách života.

Měla 14 vnuků, 23 pravnuků a jednoho praprapravnuka. Mnozí z našich krajanů neb krajanek, které na svět s úsměvem vítala, jsou již dnes dědečky nebo babičkami. Právem se může o babičce Albrechtové (jak ji na Volyni jmenovali) říci, že svým dlouhým životem dala velký příspěvek pomoci a dobru lidí. Neprožila svůj věk na prázdno!

Budíž ji zachována věčná památka! J. A.

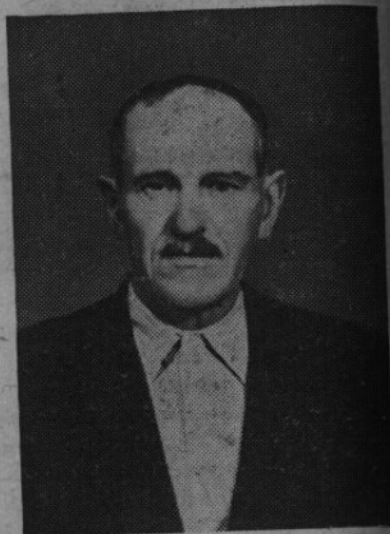

S hlubokou bolestí v srdcích oznamujeme příbuzným a známým, že nás navždy opustil náš drahý manžel a otec **Václav Kožarský**, nar. 23. 12. 1906 v Marjance u Dubna na Volyni. Zemřel dne 12. března 1951 v Udlicích u Chom. kde byl také pohřben.

Současně děkujeme všem, kteří doprovodili drahého zesnulého na poslední cestě, jakož i všem dárkům kytic a věnců.

Kéž je našemu drahému zesnulému země, kterou tolik miloval, lehká!

Truchlící manželka,
děti a bratr s rodinou.

Hlubokým žalem sklčeni oznamujeme přátelům a známým, že nás navždy opustil náš milovaný **Václav Libovický** z Novin Českých na Volyni. Zesnul tiše po dlouhém utrpení v neděli 4. února 1951 v nemocnici v Žatci. Tělesná schránka zesnulého byla uložena na hřbitově ve Staňkovicích, v novém domově, na nějž se tolik těšil.

Odpověď v pokoji!

Vzpomínají a nikdy nezapomenou: manželka, synové, dcera a vnuci.

Naši na Žatecku

bychom mohli považovat za úspěšné a uspokojujivé, kdyby právě na Želeč, jako průkopníka zemědělského družstevnictví na Žatecku nebyly kladeny, a to plným právem, zvýšené požadavky. Jak potom zdůvodnit skutečnost, že se JZD v Želči v jarní soutěži ocitá až jako čtrnácté v pořadí? Jsme však pevně přesvědčeni, že to není zjev trvalý. Na druhé straně tato okolnost svědčí o živelném rozvoji socialistických forem práce v celém žateckém okrese. Stále nová a nová jednotná zemědělská družstva se dostávají do popředí a „kdo chvíli stál, již stojí opodál“. Jen trvalé nadšení, stále uplatňování nových, pokrokových method práce, rozvinutí socialistického soutěžení a využití všech moderních poznatků vědy zajistí každému JZD plný úspěch a urychlí naši cestu k socialismu.

J. ca.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Vedoucí redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Žatec, nám. Velké říjnové revoluce 155, telefon 550. Tisknou Krušnohorské tiskárny, národní podnik, závod Žatec, telefon 374. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předpláné na rok 1951 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 728301 Okresní spořitelna a záložna Žatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.